Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести състав)

16 април 2015 година*

„Митнически съюз — Последващо събиране на вносни мита — Внос на глифозат с произход от Тайван — Молба за опрощаване на вносни мита, подадена от митнически агент — Член 239 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 — Клауза за справедливост — Наличие на особено положение — Декларации за допускане за свободно обращение — Сертификати с неправилен произход — Понятие за груба небрежност — Решение на Комисията, с което се приема за необосновано опрощаването на мита“

По дело T-576/11

Schenker Customs Agency BV, установено в Ротердам (Нидерландия), за което се явяват J. Biermasz и A. Jansen, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана първоначално от L. Keppenne и F. Wilman, впоследствие от A. Caeiros и B.-R. Killmann, в качеството на представители, подпомагани от Y. Van Gerven, адвокат,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение C(2011) 5208 окончателен на Комисията от 27 юли 2011 г., с което по конкретен случай се установява, че няма основание за опрощаване на вносни мита (преписка REM 01/2010),

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав),

състоящ се от: S. Frimodt Nielsen, председател, F. Dehousse и A. M. Collins (докладчик), съдии,

секретар: J. Plingers, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 19 ноември 2014 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: нидерландски.

Решение

Обстоятелства в основата на спора

Антидъмпингов режим, прилаган към вноса на глифозат

1 Глифозатът представлява вещество, което е в основата на хербицид, използван за борба с плевелите в селското стопанство, както и за поддържане на градски и промишлени площи.

2 С Регламент (ЕО) № 1731/97 на Комисията от 4 септември 1997 година се налага временно антидъмпингово мито върху вноса на глифозат с произход от Китайската народна република (ОВ L 243, стр. 7) в Европейския съюз.

3 С Регламент (ЕО) № 368/98 на Съвета от 16 февруари 1998 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на глифозат с произход от Китайската народна република и за окончателно събиране на временното мито (ОВ L 47, стр. 1) върху този внос е наложено окончателно антидъмпингово мито в размер на 24 %.

4 С писмо от 4 декември 1999 г. Комисията на Европейските общности е уведомила държавите членки в рамките на „взаимопомощта“ между тях за подозренията си относно възможни нередности при вноса на глифозат в Съюза. В писмото се съдържа информация, която е предоставена от белгийските митнически органи, относно вноса през 1998 г. и 1999 г. на глифозат, деклариран като произхождащ от Тайван, за който е установено, че всъщност е с произход от Китай. В писмото също се съдържа представена от френските митнически органи информация относно внос на глифозат, за който са били декларирани неправилни тарифни кодове.

5 В това писмо Комисията също посочва, че въз основа на информация за световното производство на глифозат, както и въз основа на анализ на потоците на внос на този продукт, подозира, че произведеният в Китай глифозат е бил прехвърлен в трети страни, които не са известни като производители на глифозат, но фигурират сред страните — износители на глифозат за Съюза на цени, равни на цените на произведения в Китай продукт глифозат. Тази информация е в основата на подозренията на Европейската служба за борба с измамите (OLAF) за вероятност от операции по претоварване или недостатъчна преработка, които би могло да са извършени в Тайван, Тайланд, Сингапур и Малайзия.

6 В писмото се съдържа списък на участващите в нередностите дружества, чиито имена са посочени от Кралство Белгия и от Френската република, както и списък, в който се изброяват няколко установени в Съюза дружества във връзка с изразените от Комисията съмнения относно вноса на глифозат в Съюза, сред които в разглеждания случай е и въпросното дружество — вносител на глифозат.

7 Накрая, в писмото си Комисията е поискала от държавите членки да проявят бдителност към вноса на глифозат и да извършват проверки с цел откриване на евентуални подправени сертификати за произход. Тя също така е поискала да ѝ представят копия от търговските и транспортните документи, както и от сертификатите за произход, свързани с операциите по внос на глифозат за 1998 г. и 1999 г., който е деклариран с произход от Малайзия, Сингапур, Тайланд и Тайван.

8 След получено на 26 март 2001 г. искане от European Glyphosate Association, Комисията приема на 8 май 2001 г. Регламент (ЕО) № 909/2001 за започване на разследване на предполагаемо заобикаляне на антидъмпинговите мерки, наложени с Регламент № 368/98 относно вноса на глифозат с произход от Китайската народна република чрез внос на глифозат, изпращан от Малайзия или Тайван, и за задължителното регистриране на този внос (ОВ L 127, стр. 35).

9 След разследването на Комисията Съветът на Европейския съюз приема Регламент (ЕО) № 163/2002 от 28 януари 2002 година за разширяване на обхвата на окончателните антидъмпингови мерки, наложени с Регламент (ЕО) № 368/98 върху вноса на глифозат с произход от Китайската народна република и върху вноса на същия продукт, изпращан от Малайзия или Тайван, независимо дали е деклариран с произход от Малайзия или Тайван, и за прекратяване на разследването по отношение на един малайзийски производител износител и на един тайвански производител износител (ОВ L 30, стр. 1).

Декларации за допускане за свободно обращение на глифозат от Schenker Customs Agency

10 През периода от 19 февруари 1999 г. до 19 юли 2001 г. жалбоподателят, Schenker Customs Agency BV, в качеството си на митнически агент подава пред нидерландските митнически органи 52 декларации за допускане за свободно обращение на внасян в Съюза глифозат.

11 По силата на косвено представителство жалбоподателят е съставил тези декларации от свое име за сметка на дружеството Biermann-Schenker Lda, чийто възложител е дружеството — вносител на въпросния глифозат, което е установено в Португалия (наричано по-нататък „вносителят“).

12 Във всичките декларации е посочено, че глифозатът е с произход от Тайван. Тези декларации са съставени по-конкретно въз основа на издадени от търговските камари на Тайван сертификати за произход, с които се удостоверява, че стоката е с произход от Тайван, и които са предоставени от вносителя на жалбоподателя.

Проверки, извършени от митническите органи на Португалия

13 След известие на Комисията от 14 декември 1999 г. в рамките на взаимопомощта и след като са получили информация от нидерландските митнически органи, португалските митнически органи са извършили проверки и са изискали информация и документи от вносителя и от дружеството Biermann-Schenker, което действа в качеството на представител на вносителя в Португалия.

14 Вследствие на тези проверки португалските митнически органи са приели, от една страна, че тайванските сертификати за произход, подкрепящи представените от жалбоподателя декларации за допускане за свободно обращение, не са достоверни, и от друга страна, че съществуват документи, в които се посочва, че вносителят признава китайския произход на внесения глифозат. Тези изводи са изложени в изготвен от португалските митнически органи на 18 октомври 2002 г. доклад. Този доклад е изпратен на OLAF, който на 8 ноември 2002 г. го е изпратил на нидерландските митнически органи.

Мисията на OLAF

15 По искане по-конкретно на нидерландските органи се сформира мисия. В нея участват представители на OLAF и на някои други държави членки.

16 От 18 март до 1 април 2003 г. мисията на OLAF посещава Тайван, с цел да осъществи разследване относно износа за Съюза на глифозат, който е деклариран с произход от Тайван, но за който се подозира, че е с произход от Китай. В доклада от 2 юни 2003 г. от тази мисия се

посочва, че внасяният от вносителя в Съюза глифозат, в чиито декларации, представени от жалбоподателя, за допускане за свободно обращение се посочва като място на произход Тайван, всъщност е с произход от Китай.

17 В доклада се обяснява, че глифозатът е транспортиран от Китай през Хонконг до тайванското пристанище Каошунг, откъдето стоките са били пренасочени към Съюза с нов коносамент („Bill of Lading“) и нови сертификати за произход, получени от търговската камара на Тайван и от търговската камара в Тайван — търговска камара на Тайпе, въз основа на неверни декларации за произхода на стоките.

Процедура, проведена от нидерландските митнически органи

18 На 30 юли, 3 август, 30 ноември и 14 декември 2001 г. нидерландските митнически органи извършват проверки при жалбоподателя. По време на проверките констатират, че при голяма част от анализирания внос на глифозат стоките са били натоварени в Китай и изпратени с кораб към Ротердам (Нидерландия), като са преминали през Тайван.

19 В резултат от проверките нидерландските митнически органи стигат до заключението, че въпросния глифозат всъщност е с произход от Китай, а не от Тайван, и следователно подлежи на облагане с предвидените в Регламент № 368/98 антидъмпингови мита. На 21 февруари 2002 г. нидерландските митнически органи изготвят доклад, в който се обобщават заключенията им. В този доклад по-конкретно се посочва, че във връзка с приключването на проверките на 11 февруари 2002 г. е проведена среща с представителите на жалбоподателя и че когато митническият инспектор е поискал становището им относно резултатите от проверките и възможните последици от тях, както и относно евентуалните промени, които биха предложили в това отношение, те не са отговорили, а са посочили, че очакват резултати от вътрешно разследване.

20 На 13 февруари, 2 май и 2 юли 2002 г. нидерландските митнически органи връчват на жалбоподателя седем акта за събиране на митническото задължение в общ размер на 1 696 303,17 EUR, който съответства на антидъмпинговите мита за внос на глифозат, чиито декларации за допускане за свободно обращение са предоставени от жалбоподателя на 19 февруари 1999 г. и на 19 юли 2001 г.

21 На 9 декември 2002 г. жалбоподателят подава до нидерландските митнически органи молба съгласно член 239 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаването на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс“) за опрощаване на антидъмпинговите мита, чието събиране е било изискано от него. На 9 септември 2004 г. последните отказват да извършат това опрощаване и на 6 септември 2005 г. потвърждават отказа си.

22 Жалбоподателят подава пред Rechtbank te Haarlem (Първоинстанционен съд Харлем, Нидерландия) жалба срещу тези решения, който ги потвърждава със съдебни решения от 4 декември 2006 г.

23 Жалбоподателят обжалва решенията на Районен съд Харлем пред Gerechthof te Amsterdam (Апелативен съд Амстердам, Нидерландия). В решенията си от 18 декември 2008 г. Апелативен съд Амстердам (митническо отделение), като приема, че положението на жалбоподателя е сходно с положението, във връзка с което е постановено решение от 25 юли 2008 г., C.A.S./Комисия (C-204/07 P, Сб., EU:C:2008:446), и че макар да е пренебрегнал някои обстоятелства, не би могъл да бъде упрекнат в недобросъвестно поведение или в груба небрежност, решава, че е необходимо на основание член 905 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на

Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3, наричан по-нататък „Регламентът за изпълнение“) да отправи до Комисията молба за опрощаване. Поради това Апелативен съд Амстердам приема, че въззивната жалба е основателна, отменя решенията на Първоинстанционен съд Харлем, както и обжалваните решения на митническите органи, с които се отказва опрощаване на митата, и разпорежда посочените органи да предадат досието на Комисията.

24 С писмо от 18 февруари 2010 г. нидерландските митнически органи предават досието на Комисията съгласно член 905 от Регламента за изпълнение и отправят молба да се произнесе по въпроса дали е обосновано да бъдат опростени на основание член 239 от Митническия кодекс изискваните от жалбоподателя вносни мита.

25 Съгласно член 906a от Регламента за изпълнение Комисията уведомява жалбоподателя за намерението да приеме неблагоприятно решение във връзка с молбата му за опрощаване на вносните мита и му съобщава възраженията си. На 1 юни 2011 г. жалбоподателят представя становището си във връзка с тези възражения.

26 В това становище жалбоподателят по същество твърди, че поведението на нидерландските и на тайландските органи, както и на самата Комисия са го поставили в особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс. Освен това той оспорва заключенията на Комисията относно съществуването на груба небрежност по-конкретно относно фактурите, в които са посочени допълнителни разходи за превоз, и документите, съдържащи информация относно натоварването на глифозат от Китайската народна република.

Обжалваното решение

27 След няколкократна размяна на кореспонденция и предоставяне на допълнителна информация от жалбоподателя и от нидерландските митнически органи, и след като е извършена проверка от предвидената в член 907 от Регламента за изпълнение група експерти, на 27 юли 2011 г. Комисията приема Решение C(2011) 5208 окончателен, с което по конкретен случай се установява, че няма основание за опрощаване на вносните мита (преписка REM 01/2010) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

28 В обжалваното решение Комисията е разгледала двете условия, предвидени в член 239 от Митническия кодекс във връзка с член 905 от Регламента за изпълнение, а именно, от една страна, че задълженото лице трябва да бъде в особено положение по отношение на другите оператори, извършващи същата стопанска дейност, и от друга страна, че не трябва да има недобросъвестно поведение или груба небрежност на задълженото лице, за да може да му се опростят митата.

29 Що се отнася до първото условие, най-напред Комисията е приела, че жалбоподателят не се намира в особено положение, поради факта че тайванските органи са издали сертификати с неправилен произход, тъй като фактите по случая попадат в областта на антидъмпинговите мита на Съюза, в която органите на трети страни не разполагат с никаква компетентност. На второ място, Комисията е приела, че с поведението си също така не е поставила жалбоподателя в особено положение, тъй като не е задължена да уведомява задължените лица за положения като разглежданото по настоящия случай. Освен това тя е посочила, че през декември 1999 г. е уведомила държавите членки за подозренията си относно съществуването на измама с вноса на глифозат и че през 2003 г. OLAF е изпратил мисия в Тайван. На трето място, Комисията е приела, че поведението на нидерландските органи, които в действителност не са били

запознати с нередностите относно вноса на глифозат, преди въпросният внос да бъде извършен и въпросните декларации за допускане за свободно обращение да бъдат представени, не поставя жалбоподателя в особено положение.

30 Що се отнася до второто условие, Комисията отбелязва, че приложимото в случая законодателство не е особено сложно. Освен това тя посочва, че жалбоподателят има известен опит като утвърдил се митнически агент, тъй като в миналото вече е представял други декларации за допускане за свободно обращение при внос на глифозат, включително с произход от Китай. Освен това тя счита, че жалбоподателят не е взел всички необходими мерки, за да се увери в достоверността на представените от него декларации, тъй като не е поставил под съмнение действителния произход на глифозата, с оглед на фактурите, в които се посочва, че продуктът е изпратен от Шанхай (Китай), и неточностите, които водят до невалидността на издадените от тайванските търговски камари сертификати за произход. С оглед на тези обстоятелства Комисията е приела, че жалбоподателят не е положил цялата дължима грижа, която обикновено се изисква от митнически посредник, и следователно че второто условие, за да се извърши опрощаване, не е било изпълнено в случая.

31 При тези обстоятелства Комисията е решила, че поисканото опрощаване на вносните мита е необосновано.

Производство и искания на страните

32 На 10 ноември 2011 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

33 Поради промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в шести състав, на който съответно е разпределено настоящото дело.

34 След доклада на съдията докладчик Общият съд (шести състав) решава да започне устната фаза на производството.

35 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 19 ноември 2014 г.

36 Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да постанови, че опрощаването на исканите мита е обосновано,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

37 В съдебното заседание в отговор на въпрос, поставен от Общия съд, жалбоподателят се отказва от второто си искане, което е отразено в протокола от съдебното заседание.

38 Комисията иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

39 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят се позовава на шест основания. Първите пет се основават на нарушение от страна на Комисията на член 239 от Митническия кодекс, доколкото, като е приела неправилно, че жалбоподателят не се намира в особено положение и че е проявил груба небрежност, погрешно е решила, че поисканото от него опрощаване не е обосновано. Шестото основание е изведено от липса на мотиви на обжалваното решение, доколкото при него не са били взети предвид всички изтъкнати от жалбоподателя факти и обстоятелства.

Предварителни бележки по процедурата по опрощаване на вносни мита

40 Следва да се подчертае извънредният характер на предвидения в член 239 от Митническия кодекс механизъм, така както е уточнен и доразвит в член 905 от Регламента за изпълнение.

41 Съгласно член 239 от Митническия кодекс „[в]ъзстановяване или опрощаване на вносни […] сборове се извършва и в случаи […], които произтичат от обстоятелства, които не предполагат недобросъвестно поведение или груба небрежност от страна на заинтересуваното лице“.

42 Тази разпоредба е доразвита в член 905 от Регламента за изпълнение, в който се предвижда, че органите на държавата членка, които са получили молба за опрощаване на вносни мита, отнасят случая до Комисията за решаване съгласно предвидената процедура, когато молбата „е подкрепена от доказателства, които могат да съставляват особена ситуация, резултат от обстоятелства, при които на заинтересованото лице не може да бъде вменена измама или очевидна небрежност“.

43 Прието е, че с процедурата по опрощаване или възстановяване на вносни мита по-конкретно се цели да се ограничи последващото плащане на мита до случаите, в които подобно плащане е оправдано и съвместимо с основните принципи, какъвто е принципът на защита на оправданите правни очаквания (вж. в този смисъл решение от 11 ноември 1999 г., Söhl & Söhlke, C-48/98, Rec, EU:C:1999:548, т. 54 и определение от 1 октомври 2009 г., Agrar-Invest-Tatschl/Комисия, C-552/08 P, Сб., EU:C:2009:605, т. 52).

44 Освен това от установената съдебна практика следва, че този механизъм за възстановяване или опрощаване на мита представлява обща клауза за справедливост, предназначена по-специално да покрие извънредни случаи (вж. решение от 30 ноември 2006, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods/Комисия, T-382/04, EU:T:2006:369, т. 42 и цитираната съдебна практика). Така възстановяването или опрощаването на вносни мита, които могат да се допуснат само при условията и в специфично предвидените случаи, представляват изключение от общия режим на внос и износ и поради това разпоредбите, предвиждащи подобно възстановяване или опрощаване, подлежат на ограничително тълкуване (решение от 17 февруари 2011 г., Berel и др, C-78/10, Сб., EU:C:2011:93, т. 46; вж. решение Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods/Комисия, посочено по-горе, EU:T:2006:369 т. 45 и цитираната съдебна практика).

45 Що се отнася до условието, свързано с наличието на особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс, то е установено, когато от обстоятелствата по случая е видно, че задълженото лице се намира в изключително положение спрямо другите оператори, извършващи същата дейност, и че при липсата на тези обстоятелства то не би претърпяло вредата, свързана с последващото вземане предвид на вносните мита (вж. в този смисъл решения от 25 февруари 1999 г., Trans-Ex-Import, C-86/97, Rec, EU:C:1999:95, т. 22 и от 19 февруари 1998 г., Eyckeler & Malt/Комисия, T-42/96, Rec, EU:T:1998:40, т. 132).

46 Освен това, за да определи дали обстоятелствата по случая съставляват особено положение, което не включва нито груба небрежност, нито недобросъвестно поведение от страна на заинтересованото лице, Комисията трябва да прецени всички релевантни фактически обстоятелства (относно тълкуването на член 13 от Регламент (ЕИО) № 1430/79 на Съвета от 2 юли 1979 година относно възстановяване или опрощаване на вносни или износни сборове (ОВ L 175, стр. 1) вж. по аналогия решение от 11 юли 2002 г., Hyper/Комисия, T-205/99, Rec, EU:T:2002:189, т. 93).

47 Основанията и доводите на страните по настоящото дело следва да бъдат разгледани с оглед на предходните съображения.

По първите пет основания, изведени от нарушение на член 239 от Митническия кодекс

По наличието на особено положение

48 С първото си основание жалбоподателят по същество твърди, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, като е приела, че той не е в особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс, от една страна, поради факта че нидерландските органи са издали актове за събиране на митническото задължение, без преди това да са го изслушали, и са пристъпили със закъснение към събиране на вносните мита от вносителя, и от друга страна, поради качеството му на митнически агент, установен в Нидерландия, което към този момент всъщност е включвало задължението за косвено представителство на въпросния клиент.

49 Във връзка с това следва да се отбележи, че разпоредбите на клаузата за справедливост, така както е предвидена в член 239 от Митническия кодекс и в член 905 от Регламента за изпълнение, имат за цел единствено да позволят освобождаване на икономическите оператори от заплащане на сборовете, които дължат, когато са изпълнени определени особени условия и при липсата на груба небрежност или недобросъвестно поведение, а не да им даде възможност да оспорват самия принцип на изискуемост на митническото задължение или на свързаната с него процедура. Всъщност прилагането на материалноправните митнически разпоредби на Съюза попада в изключителната компетентност на националните митнически органи (решение от 6 юли 1993 г., CT Control (Rotterdam) и JCT Benelux/Комисия, C-121/91 и C-122/91, Rec, EU:C:1993:285, т. 45). Приетите от посочените митнически органи в приложение на това право решения могат да бъдат обжалвани пред националните юрисдикции съгласно член 243 от Митническия кодекс, а последните могат да сезират Съда съгласно член 267 ДФЕС (решения от 16 юли 1998 г., Kia Motors и Broekman Motorships/Комисия, T-195/97, Rec, EU:T:1998:181, т. 36 и от 13 септември 2005 г., Ricosmos/Комисия, T-53/02, Rec, EU:T:2005:311, т. 165).

50 Така че задължено лице, което иска отмяна на решение, прието от Комисията съгласно предвидената в член 905 от Регламента за изпълнение процедура, може надлежно да се позова само на основания или доводи, имащи за цел да докажат наличието на особено положение или липсата на груба небрежност или недобросъвестно поведение от негова страна. Задълженото лице не може да изтъква срещу такова решение основания и доводи, имащи за цел да докажат незаконосъобразност на решенията на компетентните национални органи, които го задължават да заплати спорните мита (вж. в този смисъл определение от 28 февруари 2012 г., Schneider España de Informática/Комисия, T-153/10, Сб., EU:T:2012:94, т. 30 и цитираната съдебна практика).

51 В случая доводът на жалбоподателя, изведен от това, че нидерландските власти са му изпратили актовете за събиране на митнически задължения, без преди това да са му предоставили възможност да изрази становището си, цели по същество да оспори законосъобразността на прилаганата от тези органи процедура и следователно — приетите във връзка с нея актове. Сам по себе си фактът, че жалбоподателят е изтъкнал пред Комисията този довод, за да докаже, че

се намира в особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс, е без значение в това отношение, тъй като Комисията не е компетентна в рамките на процедурата по член 905 от Регламента за изпълнение да разгледа законосъобразността на решенията на националните митнически органи. Оттук следва, че в рамките на настоящото обжалване посоченият довод срещу обжалваното решение не може да бъде възприет.

52 Освен това изпратените от нидерландските митнически органи на жалбоподателя актове за събиране на митническо задължение представляват само изпратено до него известие за взето впоследствие предвид от тези органи съществуващо митническо задължение, което съгласно член 201, параграф 2 от Митническия кодекс възниква от приемане на представените от жалбоподателя декларации. Освен това съгласно член 201, параграф 3 от Митническия кодекс жалбоподателят е длъжник на цялото задължение, включително и на вносните мита, които не са били събрани поради факта, че е изготвил декларации, в които като страна на произход на внасяния глифозат е посочен Тайван, докато действителната страна на произход е Китай, и следователно този продукт подлежи на облагане с антидъмпингови мита.

53 Така че доколкото последващите проверки са позволили да се заключи, че антидъмпинговите мита не са наложени неправилно, националните митнически органи трябва по принцип да пристъпят към последващо събиране на митата, които не са били събрани по време на вноса (вж. по аналогия решение от 14 май 1996 г., Faroe Seafood и др., C-153/94 и C-204/94, Rec, EU:C:1996:198, т. 16).

54 Освен това от доклада от 21 февруари 2002 г., изготвен от нидерландските митнически власти по повод на проверките, извършени при жалбоподателя на 30 юли, на 3 август, на 30 ноември и на 14 декември 2001 г., се установява, че във връзка с приключване на разследването на 11 февруари 2002 г. се е състояла среща с представителите на жалбоподателя. От този доклад също така се установява, че проверяващият е приканил представителите на жалбоподателя да представят становищата си, а последните са посочили, че преди това трябва да проведат вътрешно разследване. От досието е видно, че впоследствие на нидерландските митнически органи не е бил изпратен отговор на въпросите на проверяващия.

55 Що се отнася до доводите на жалбоподателя относно късното издаване от нидерландските митнически органи на актовете срещу вносителя, се налага изводът, че с тези доводи по същество се цели да се оспорят взетите от нидерландските митнически органи решения, които се отнасят до приложение на материалноправните митнически разпоредби, а не до процедурата, предвидена в член 905 от Регламента за изпълнение, по отношение на която Комисията е компетентна. Ето защо в рамките на настоящото обжалване тези доводи не могат да бъдат възприети при оспорване на обжалваното решение.

56 Освен това следва да се припомни, че съгласно член 201, параграф 3 от Митническия кодекс длъжник на вносни мита е декларatорът, а при представителство и лицето, за чиято сметка се попълва митническата декларация. Освен това съгласно член 213 от Митническия кодекс, когато за едно митническо задължение има повече от един длъжник, те са солидарно отговорни за плащането на това задължение. Следователно нидерландските митнически органи не могат да бъдат упрекнати, че са издали актовете за събиране на митническо задължение срещу жалбоподателя в качеството му на митнически агент и следователно длъжник на митническото задължение. Фактът, че митническите органи са издали впоследствие актове за събиране на митническо задължение срещу вносителя, е без значение. Фактът, че вносителят е изпаднал в неплатежоспособност, без да е заплатил задължението по актовете за събиране на митническо задължение и без жалбоподателят да може да го изиска от него, представлява част от присъщите рискове при упражняване на дейността на митнически агент. От това следва, че издаването през 2003 г. на актове за събиране на митническо задължение срещу вносителя и обстоятелствата, посочени от жалбоподателя във връзка с това, не го поставят в особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс.

57 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че фактът, че съгласно приложимия към митническите агенти в Нидерландия режим той е бил длъжен да действа в качеството на косвен представител на вносителя, го поставя в особено положение, следва да се отбележи, че такъв режим е част от процесуалноправните митнически разпоредби на Нидерландия.

58 Следва обаче да се припомни, че съгласно член 5, параграф 2 от Митническия кодекс представителството пред митнически органи за извършване на действия и формалности, предвидени в Митническия кодекс, може да бъде пряко, когато представителят действа от името на и за сметка на друго лице, или косвено, когато представителят действа от свое име, но за сметка на друго лице. Съгласно същата разпоредба държавите членки могат да си запазят правото да предвидят, че митническото деклариране на тяхна територия трябва да се извършва от митнически агент, който практикува своята професия на територията на съответната държава членка. Следователно приложимият в Нидерландия режим, с който се предвижда както прякото, така и косвеното представителство, се основава на една от възможностите, които самият Митнически кодекс предоставя на държавите членки. Тъй като този режим, който предвижда специфични условия, когато декларациите са представени от установен в тази страна митнически агент, е приложим към всички установени в Нидерландия митнически агенти, жалбоподателят не би могъл да твърди, че този режим го поставя в особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс.

59 Предвид гореизложеното първото основание на жалбоподателя следва да се отхвърли по същество.

60 В рамките на второто основание жалбоподателят по същество твърди, че поведението на тайванските търговски камари, които са издали сертификатите с неправилен произход, го е поставило в особено положение.

61 Съгласно член 62 от Митническия кодекс декларторът е длъжен да представи документите и информацията, необходими за прилагане от митническите органи на съответния митнически режим, включително и ако в зависимост от произхода на стоките трябва да се наложат антидъмпингови мита.

62 Във връзка с това следва да се припомни, че съдебната практика, според която доверието във валидността на сертификатите за произход, които се оказват подправени, фалшифицирани или невалидни, само по себе си не представлява особено положение, което да обосновава опрощаването на мита (определение от 1 юли 2010 г., DSV Road/Комисия, C-358/09 P, EU:C:2010:398, т. 81, вж. по аналогия решения от 13 ноември 1984 г., Van Gend & Loos и Expeditiebedrijf Bosman/Комисия, 98/83 и 230/83, Rec, EU:C:1984:342, т. 13 и от 10 май 2001 г., Kaufring и др./Комисия, T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 и T-147/99, Rec, EU:T:2001:133, т. 234). Всъщност последващите проверки биха били в голяма си част лишени от полезно действие, ако самото използване на такива сертификати може да обоснове разрешаване на опрощаването. Решение в обратен смисъл може да подейства обезсърчаващо на икономическите оператори при прилаганото от тях усърдие, а публичните финанси да поемат риск, който по принцип се поема от стопанските субекти (вж. в този смисъл решение от 18 януари 1996 г., SEIM, C-446/93, Rec, EU:C:1996:10, т. 45).

63 Освен това съгласно съдебната практика фактът, че митническите органи на дадена държава членка са пристъпили към последващо събиране на митнически задължения, когато в резултат на последваща проверка, извършена от органите на тази страна, е установено, че сертификатите за произход са невалидни, представлява обичаен търговски риск, който всеки запознат с правната уредба икономически оператор трябва да вземе предвид (вж. по аналогия решение Hyper/Комисия, точка 46 по-горе, EU:T:2002:189, т. 114 и цитираната съдебна практика).

64 Важно е също да се припомни, че що се отнася до наложени с регламент на Комисията или на Съвета антидъмпингови мита по отношение на стоки с произход от трети страни, органите на тези трети страни по никакъв начин не са свързани с прилагането на такъв регламент и не им се възлагат каквито и да било контролни или надзорни функции, така че задълженото лице да счита тези органи за „компетентни“ с оглед на свързаните с такова законодателство на Съюза аспекти.

65 В случая в съставените от жалбоподателя декларации Тайван е посочен за страна на произход на предназначения за внос глифозат. В подкрепа на тези декларации по отношение на произхода на глифозата жалбоподателят представя сертификати за произход, издадени от тайвански търговски камари, които са му били предадени от вносителя. След извършени от нидерландските митнически органи последващи проверки се установява, че тези сертификати не удостоверяват истинския произход на внесения глифозат. Фактът обаче, че тези сертификати са се оказали невалидни, не би могъл да се счита за обстоятелство, което поставя жалбоподателя в особено положение. Позоваването на тези сертификати, за да се установи произходът на декларираните стоки пред митническите органи, е избор на декларатора при изпълнение на задължението му да декларира пред митническите органи произхода на вноса. Този избор включва присъщите рискове при упражняване на дейността на митнически агент, които следователно трябва да се понесат от последния, а не от публичните финанси. Ако, както твърди жалбоподателят, трябва да се приеме, че тези обстоятелства поставят задълженото лице в особено положение, което би обосновало опрощаване на антидъмпинговите мита, икономическите оператори не биха имали никакъв интерес да осигурят достоверността на представените пред митническите органи декларации и документи.

66 Горните съображения не се опровергават от посочените от жалбоподателя решения на Комисията, в които се приема, че в рамките на даден преференциален режим опрощаването е обосновано от факта, че органите на дадена трета страна, които са конкретно овластени съгласно този режим, са издавали сертификати с неправилен произход в продължение на няколко години, без да е извършвана никаква последваща проверка и без вносителите, които не са действали с измамна цел или поради небрежност, да са били предупредени.

67 Всъщност, както Комисията правилно е приела в обжалваното решение, тези решения са взети в рамките на режими за преференциално тарифно третиране и посочените в тях обстоятелства относно актовете на органите на трети страни не са относими към обстоятелствата по настоящия случай, които не са свързани с прилагането на такъв режим, а с прилагането на антидъмпинговите мита.

68 Освен това се налага изводът, че в случая не е установено до каква степен и на какво основание търговските камари, за които се твърди, че са издали въпросните сертификати за произход, може да се считат за компетентни органи в това отношение.

69 Освен това следва да се припомни съдебната практика, съгласно която при режим на непреференциално третиране, включително и при прилагане на антидъмпингови мита, не може да бъде изведено никакво заключение от факта на издаване от органите на трета страна на сертификат за непреференциалния произход на въпросните стоки (вж. в този смисъл решение от 16 декември 2010 г., HIT Trading и Berkman Forwarding/Комисия, T-191/09, EU:T:2010:535, т. 43).

70 Предвид гореизложените съображения второто изтъкнато от жалбоподателя основание трябва да се отхвърли по същество.

71 С третото основание жалбоподателят по същество твърди, че Комисията неправилно е приела, че с поведението ѝ, което се изразява в неизпълнение на задълженията ѝ за координиране и наблюдение на извършените в рамките на случая проверки, не го е поставила в особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс.

72 Следва да се отбележи, че при прилагане на наложените с Регламент № 368/98 антидъмпингови мита, чието заобикаляне е в основата на издадените от нидерландските митнически органи актове за събиране на митническо задължение, компетенциите на Комисията са по-ограничени от разглежданите в случая по посоченото от жалбоподателя дело, по което е постановено решение C.A.S./Комисия, точка 23 по-горе (EU:C:2008:446). Всъщност в това дело на Комисията са възложени специфични задължения със споразумение за асоцииране със трета страна, в което се предвиждат и правомощия в нейна полза, за да ги изпълни. Задължението за прилагане на антидъмпингови мита спрямо съответния внос обаче е вменено основно на митническите органи на държавите членки. Все пак като пазителка на Договорите и на вторичното право на Съюза по принцип, както и по-конкретно в основната си роля да извършва контрол по прилагане на митническото право на Съюза, на Комисията са възложени задължения за координиране и наблюдение, по-специално във връзка с проверките за възможни нарушения.

73 В случая в рамките на взаимопомощта Комисията най-напред е изпратила на 14 декември 1999 г. на държавите членки информацията, с която е разполагала, относно възможното заобикаляне на антидъмпингови мита при вноса на глифозат с китайски произход.

74 След това, както е посочено в точки 13—15 по-горе, Комисията, по-конкретно чрез OLAF, е подпомогнала португалските и нидерландските митнически органи в проверките им, като е координирала усилията им, включително и чрез предоставяне на получената вследствие от проверките релевантна информация. В резултат на тази координационна дейност е сформирана мисията по разследване на OLAF, която е посетила Тайван.

75 Накрая, Комисията е приела Регламент № 909/2001, като е започнала собствена проверка относно заобикалянето на антидъмпинговите мита, наложени на глифозата с произход от Китай. В резултат от тази проверка Съветът е приел Регламент № 163/2002, с който обхватът на антидъмпинговите мита, прилагани по отношение на глифозата с китайски произход, се разширява, като обхваща вноса на глифозат, изпращан от Тайван и Малайзия.

76 Така, обратно на твърдяното от жалбоподателя, от фактите по делото е видно, че Комисията прилага процедури или такива се прилагат с нейна помощ, след като националните органи и OLAF ѝ изпращат след приключване на различните етапи от проверките информация относно възможно заобикаляне.

77 Освен това е важно да се подчертае, че както е прието в съдебната практика, сред така наложените на Комисията задължения не фигурира това да уведомява вносителите или митническите им агенти за данните, с които разполага, нито да ги предупреждава, когато се съмнява в извършваните от тях операции (вж. в този смисъл решение Hyper/Комисия, точка 46 по-горе, EU:T:2002:189, т. 126). Следователно Комисията е изпълнила задълженията си за наблюдение и координиране при прилагане на регламента, с който се налагат приложимите в случая антидъмпингови мита.

78 Освен това е безспорно, че Комисията е инициирала проведените от националните органи проверки в рамките на взаимопомощта, като чрез известието си от 14 декември 1999 г. е предала на държавите членки получената от нея информация относно отделните нередности, за които е била известена от двете държави членки, както и подозренията, които е имала към този момент, въз основа на общата информация, с която е разполагала.

79 Фактът, че жалбоподателят е представил 52-те декларации преди различните национални проверки и проверката на OLAF да са приключили, не може да се възприеме като опорочаващ поведението на Комисията в настоящия случай.

80 Ето защо правилно в обжалваното решение Комисията е стигнала до заключението, че поведението ѝ не е поставило жалбоподателя в особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс.

81 Следователно третото изтъкнато от жалбоподателя основание трябва да се отхвърли по същество.

82 С четвъртото си основание жалбоподателят твърди, че Комисията неправилно е приела, че той не е поставен в особено положение от факта, че нидерландските митнически органи са действали със закъснение и не са сътрудничили по подходящ начин при проверките относно вноса на глифозат.

83 Във връзка с това следва да се припомни, че съгласно съдебната практика, когато митническите органи действително не знаят за нередности относно вноса и не са оставили съзнателно извършването на тези нередности да продължава, с цел да могат по-добре да ги отстранят, фактът, че те са приели декларациите относно този внос, не поставя задълженото лице в особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс (вж. в този смисъл решение HIT Trading и Berkman Forwarding/Комисия, точка 69 по-горе, EU:T:2010:535, т. 101 и 102).

84 В случая, първо, от писмото от 14 декември 1999 г. на Комисията е видно, че тя разполага с определена обща информация и примери, предоставени от белгийските и френските органи, които тя е предоставила на държавите членки, за да могат по-конкретно тези органи да извършат проверки и евентуално да открият операции, извършени с цел заобикаляне.

85 Налага се изводът, че в писмото си Комисията е приканила националните органи да бъдат бдителни и да събират допълнителна информация. Все пак, въпреки че е бил приложен списък на дружества — вносители на глифозат, в съдържанието на това писмо не се съдържат достатъчно конкретни улики срещу определени дружества, което да обоснове предприемането от националните органи на специални и незабавни действия срещу тях или по отношение на извършваните от тези дружества операции.

86 Второ, в случая не става дума за преференциални режими или за операции в рамките на споразумения за асоцииране или на договори, с които се предвиждат специални системи за наблюдение, които да бъдат прилагани от натоварените с такава дейност компетентни органи. Безспорно в рамките на внос, който се урежда от общ режим и спрямо който се прилагат антидъмпингови мита, както Комисията, така и националните митнически органи са длъжни да полагат дължима грижа и да наблюдават дали се прилага правото на Съюза. Такова задължение обаче не се изразява в това при наличието на информация, като съдържащата се в писмото от 14 декември 1999 г., митническите органи да са задължени да извършат физически и систематични проверки на всички пристигнали в митниците на Съюза пратки с глифозат, свързани с посочените в това писмо дружества. Митническите органи също така не са били длъжни да предупредят посочените дружества, като се има предвид общият характер на представената им информация.

87 Обратно на твърденията на жалбоподателя и след позоваване на решение от 7 септември 1999 г., De Haan (C-61/98, Rec, EU:C:1999:393), фактите по делото не позволяват да се заключи, че след писмото на Комисията от 14 декември 1999 г. нидерландските митнически органи са имали точна информация относно констатираните в представените от жалбоподателя декларации нередности и че въпреки това умишлено са го оставили да продължи да представя тези декларации. Освен това съгласно същата съдебна практика митническите органи, които са уведомени за евентуална измама, не са длъжни да предупредят даден оператор за факта, че поради тази измама би могъл да дължи мита, дори когато този оператор е действал добросъвестно (вж. в този смисъл решение De Haan, посочено по-горе, EU:C:1999:393, т. 36).

88 Трето, от досието е видно, че нидерландските митнически органи са извършили първата проверка на жалбоподателя на 30 юли 2001 г., няколко дни след като на 19 юли последният е представил спорните декларации. От доклада на тези органи от 21 февруари 2002 г. обаче е видно, че едва след като са извършили проверки на жалбоподателя, са констатирали нередностите, въз основа на които са издадени разглежданите актове за събиране на митническо задължение.

89 От досието също така е видно, че информацията, която нидерландските органи са събрали по време на проверките си, е била предадена на Комисията, която от своя страна я е предала на португалските митнически органи. Също така именно по молба на нидерландските митнически органи е започнала проверката от OLAF, включително е изпратена и мисията в Тайван. С тези данни се доказва активната роля на нидерландските митнически органи както чрез собствените им проверки по отношение на подозираното заобикаляне, така и в координация с другите митнически органи и с OLAF.

90 С оглед на гореизложеното трябва да се констатира, че правилно Комисията е приела, че поведението на нидерландските митнически органи не е поставило жалбоподателя в особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс.

91 Следователно четвъртото изтъкнато от жалбоподателя основание трябва да бъде отхвърлено по същество.

92 С оглед на гореизложеното следва да се заключи, че Комисията не е допуснала грешка при прилагане на правото, като в обжалваното решение е приела, че нито едно от изтъкнатите от жалбоподателя обстоятелства не може да го постави в особено положение и че следователно първото от двете кумулативни условия, предвидени в член 239 от Митническия кодекс, не е изпълнено в случая.

По наличието на недобросъвестно поведение или на груба небрежност

93 С петото изтъкнато от жалбоподателя основание по същество се цели да се оспори преценката на Комисията за твърдяната липса от на дължима грижа от негова страна, въз основа на която Комисията е приела, че второто от условията, предвидени в член 239 от Митническия кодекс, не е изпълнено в случая.

94 Съгласно член 905, параграф 3 от Регламента за изпълнение при проверката на условията, предвидени в член 239 от Митническия кодекс, Комисията трябва да анализира цялата релевантна информация, включително и тази, която е свързана с поведението на въпросния оператор, и в частност с неговия професионален опит и с добросъвестността и старанието, които е показал.

95 В това отношение следва да се припомни постоянната съдебна практика, според която, за да се прецени дали е налице груба небрежност по смисъла на член 239 от Митническия кодекс, е необходимо да се вземе предвид именно сложността на разпоредбите, неизпълнението на които води до пораждане на митническото задължение, както и професионалният опит и това дали въпросният оператор е положил дължимата грижа (вж. решение от 27 септември 2005 г., Common Market Fertilizers/Комисия, T-134/03 и T-135/03, Rec, EU:T:2005:339, т. 135 и цитираната съдебна практика).

96 С оглед на тези принципи следва да се разгледа информацията, която Комисията е взела предвид при анализа си относно второто условие по член 239 от Митническия кодекс.

97 Тъй като не е било оспорено, че възприетите от Комисията приложими в случая норми не са сложни, следва да се разгледат другите два критерия, прилагани от последната в обжалваното решение.

98 Що се отнася до критерия, свързан с опита на оператора, следва да се разгледа дали става въпрос за икономически оператор, чиято професионална дейност се състои основно във вносни или износни операции, и дали същият вече притежава известен опит в осъществяването на тези операции (решение Common Market Fertilizers/Комисия, точка 95 по-горе, EU:T:2005:339, т. 140).

99 В случая се налага изводът, че както Комисията е посочила в точка 54 от обжалваното решение, без това да е било оспорено от жалбоподателя, той е дружество, работещо в областта на митническото оформяне от 1971 г., което го прави опитен оператор в операциите по износ и по внос в Съюза. Оттук следва, че особеностите на режима на антидъмпинговите мита не би трябвало да са му непознати, още повече че приложимият в случая специален режим не е особено сложен, както това е било констатирано от Комисията в обжалваното решение.

100 Нещо повече, както посочва Комисията в точка 54 от обжалваното решение, без това да е било оспорено от жалбоподателя, към момента, когато последният е представил декларациите за допускане за свободно обращение, той вече е изготвял декларации за вноса на глифозат, включително и за глифозат с произход от Китай, за същия клиент като в настоящия случай, а именно за вносителя. Комисията също така е посочила, че през октомври и ноември 1997 г., малко след влизането в сила на 6 септември 1997 г. на Регламент № 1731/97 за въвеждане на временно антидъмпингово мито върху вноса на глифозат с произход от Китай, жалбоподателят на три пъти е изготвял за вносителя декларации за вноса на глифозат с произход от Сингапур.

101 Следователно правилно Комисията за целите на прилагането на член 239 от Митническия кодекс е приела, че жалбоподателят е опитен оператор.

102 Що се отнася до анализа на дължимата грижа, която жалбоподателят е трябвало да покаже, следва най-напред да се отбележи, че съгласно член 62 от Митническия кодекс в представените пред митническите органи декларации трябва да се съдържа цялата информация и всички документи, необходими за прилагане на разпоредбите, отнасящи се до митническия режим, в рамките на който са декларирани стоките. Освен това съгласно член 199 от Регламента за изпълнение, както и от приложение 37 към него подаването в митническо учреждение на декларация, подписана от декларатора, го прави отговорен за точността на информацията, дадена в декларацията, и за автентичността на приложените документи.

103 Освен това от режима на косвено представителство, така както е предвиден в член 5 от Митническия кодекс, следва, че косвеният представител, доколкото действа от свое име, макар и за сметка на друго лице, е отговорен за представяните от него пред митническите органи декларации.

104 Във връзка с това от съдебната практика следва, че поради самото естество на своите функции митническият агент носи отговорност както за плащането на вносните мита, така и за редовността на документите, които представя на митническите органи (решения CT Control (Rotterdam) и JCT Benelux/Комисия, точка 49 по-горе, EU:C:1993:285, т. 37 и от 18 януари 2000 г., Mehibas Dordtselaan/Комисия, T-290/97, Rec, EU:T:2000:8, т. 83).

105 В случая от обжалваното решение е видно, че Комисията е взела предвид следните обстоятелства. На първо място, в точки 56 и 57 от обжалваното решение тя е посочила, че по време на проверките си в помещенията на жалбоподателя нидерландските митнически органи са констатирали, че фактурите за транспортни разходи, в които като пристанище на заминаване е посочен Шанхай в Китай, са били приложени към декларации с дата от 8 май, 26 юни и 24 август 2000 г. Впрочем не е било оспорено, че тези фактури се отнасят до разходи, свързани

с вноса на глифозат, който е предмет на въпросните декларации, и че в тях се посочва като пристанище на заминаване Шанхай. В това отношение е без значение, че става дума за първоначални разходи или за самите транспортни разходи, доколкото от тях без съмнение става ясно, че глифозатът е бил изпратен от пристанището на Шанхай.

106 На второ място, в точка 58 от обжалваното решение Комисията е отбелязала, че опаковъчните списъци, които са съставени от установени в Китай дружества, са били приложени към трите декларации от 22 август 2000 г. Не е било оспорено обаче, че тези опаковъчни списъци се отнасят до същите пратки с глифозат като посочените в тези декларации, за които в коносаментите като място на получаване и крайно пристанище е посочен Каошунг (Тайван) и за които са получени издадени от търговската камара на Тайван сертификати за произход. Освен това се налага изводът, че в тези три декларации като страна по изпращане на стоката е посочен Китай, което не се оспорва от жалбоподателя.

107 На трето място, в точка 61 от обжалваното решение Комисията подчертава наличието на неточности в самите сертификати за произход, които са били открити по време на националните процедури в Нидерландия. Всъщност от изготвеното от нидерландските митнически органи досие, както и от представените от жалбоподателя копия на спорните сертификати за произход е видно, че тези сертификати съдържат неточности, като липса на дати или на регистрационни номера, наличие на едни и същи регистрационни номера на сертификати с различни дата, дублиране на регистрационни номера в един и същ сертификат или поставяне с печат на указанието „оригинал“ само върху някои от сертификатите.

108 Накрая, както отбелязва Комисията в точка 54 от обжалваното решение, трябва да се отчете фактът, че жалбоподателят е подал декларации за допускане за свободно обращение на глифозат с произход от Китай за сметка на вносителя преди влизането в сила на Регламент № 1731/97 за налагане на временно антидъмпингово мито върху вноса на глифозат с произход от тази страна, докато съвсем скоро след тази дата вносителят е променил страната, от която внася глифозат.

109 Така че с оглед на горепосочените обстоятелства Комисията не може да бъде упрекната, че е приела, че утвърден митнически агент като жалбоподателя е трябвало поне да се усъмни в действителния произход на внасяния глифозат.

110 Освен това липсата на дължима грижа от негова страна е още по-сериозна, ако жалбоподателят, както самият той твърди, преди да представи на митническите органи въпросните декларации, не е извършил проверка или не е имал достъп до свързаните с тях фактури или опаковъчни списъци, макар че съгласно член 199 от Регламента за изпълнение като декларатор той е отговорен за точността на посочената в тези декларации информация. Във връзка с това, както правилно отбелязва Комисията, вътрешните процедури на жалбоподателя за обработване на декларациите и съставяне на релевантната документация, както и особеностите на корпоративната структура на групата, към която принадлежи, не могат да бъдат основания, които да му позволят да се освободи от задълженията, присъщи на дейността на митническия агент, и последиците от това да бъдат поети от бюджета на Съюза.

111 Ако се допусне, че жалбоподателят е получил документация относно вече представените от него декларации, от която е видно, че са били декларирани неточни данни, по-конкретно що се отнася до произхода на внесените стоки, той можел да коригира тези декларации или да вземе мерки тези неточности да не се повторят.

112 Също така жалбоподателят не би могъл да се позовава на факта, че е подал декларациите единствено съгласно инструкциите на своя клиент и въз основа на документацията, която той му е предоставил, тъй като в качеството си на митнически агент единствено той носи

отговорност за точността и достоверността на декларациите. Всъщност, както следва от цитираната в точка 104 по-горе съдебна практика, митническият агент не може да се позовава на действията на своя клиент, за да обоснове опрощаването на вносни мита.

113 Доводите на жалбоподателя, които имат за цел да приравнят условието за липса на груба небрежност или на недобросъвестно поведение, предвидени в член 239 от Митническия кодекс, с понятието за непреодолима сила, трябва да се отхвърлят с оглед на предвиденото в член 905 от Регламента за изпълнение и цитираната в точка 95 по-горе съдебна практика, които посочват релевантните обстоятелства за разглеждането на това условие.

114 Освен това жалбоподателят не може да се позовава на съображенията, с които Апелативен съд Амстердам е отменил решенията на Първоинстанционен съд Харлем. Всъщност от тези съображения се стига до извода, че съгласно член 905 от Регламента за изпълнение Комисията трябва да заеме становище относно обосноваността на поисканото опрощаване. Така апелативният състав е постановил, че досието трябва да бъде изпратено на Комисията. Преценката относно законосъобразността на взетото от Комисията решение обаче трябва да се извърши от Общия съд.

115 От това следва, че като е упражнила правото си на преценка и с оглед на всички относими към случая обстоятелства, по-конкретно що се отнася до липсата на сложност на въпросните норми, опита на жалбоподателя и уликите за липса от негова страна на дължима грижа, Комисията не е допуснала грешка при прилагане на правото като е приела, че в случая не е изпълнено второто условие, предвидено в член 239 от Митническия кодекс, относно липсата на груба небрежност или недобросъвестно поведение.

116 Следователно петото изтъкнато от жалбоподателя основание трябва да се отхвърли по същество.

По шестото основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране

117 С шестото си основание жалбоподателят по същество твърди, че обжалваното решение не е достатъчно мотивирано, що се отнася до някои обстоятелства, които той е изтъкнал по-конкретно по повод на поведението на Комисията, нидерландските органи и тайванските органи.

118 Съгласно съдебната практика изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. решение от 30 април 2009 г., Комисия/Италия и Wam, C-494/06 P, Сб., EU:C:2009:272, т. 48 и цитираната съдебна практика).

119 В случая от обжалваното решение е видно, че Комисията е разгледала доводите, които жалбоподателят е изтъкнал в становището, представено пред нея на 1 юни 2011 г., като те са изложени накратко в точка 26 по-горе.

120 Всъщност в обжалваното решение Комисията е обяснила защо е приела, че поведението ѝ не е поставило жалбоподателя в особено положение. Така тя се е позовала на липсата на задължение, което би ѝ наложило да следи за издаването на сертификати от търговските

камари на Тайван или да уведомява вносителите на глифозат за подозренията си. Тя е описала и съвместните действия с националните митнически органи, извършени в рамките на проверките относно вноса на глифозат. Също така Комисията се е произнесла по констатациите на Апелативен съд Амстердам относно практиката на Съда.

121 В обжалваното решение Комисията също е посочила съображенията, поради които е приела, че нито поведението на търговските камари на Тайван, нито това на нидерландските органи е поставило жалбоподателя в особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс.

122 Освен това в обжалваното решение тя е разгледала обстоятелствата, които приема за релевантни, за да стигне до извода, че второто условие, предвидено в член 239 от Митническия кодекс, не е изпълнено, като посочва по-конкретно факта, че жалбоподателят не е положил цялата дължима грижа, която се изисква от утвърден митнически посредник.

123 Следователно в обжалваното решение ясно са посочени съображенията, поради които Комисията е приела, че жалбоподателят не е в особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс и че не е изпълнено предвиденото в този член условие, свързано с липсата на груба небрежност или недобросъвестно поведение на заинтересованото лице.

124 От това следва, че шестото изтъкнато от жалбоподателя основание трябва да се отхвърли по същество.

125 Следователно жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

126 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Schenker Customs Agency BV да понесе, наред с направените от него съдебни разноски, и разноските на Европейската комисия.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 април 2015 година.

Подписи